JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
ANTONIO SAGGIO
30 päivänä syyskuuta 1999 *

1. Euroopan yhteisöjen komissio vaatii EY:n perustamissopimuksen 169 artiklan (josta on tullut EY 226 artikla) nojalla yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut EY:n perustamissopimuksen ja siviilikäyttöön tarkoitettujen räjähdystarvikkeiden markkinoille saattamista ja valvontaa koskevien säännösten yhdenmukaistamisesta 5 päivänä huhtikuuta 1993 annetun neuvoston direktiivin 93/15/ETY [1] (jäljempänä direktiivi) mukaisia velvoitteitaan.

Sovellettavat säännökset

2. Direktiivin 9 artiklassa säädetään lupajärjestelmästä, joka koskee direktiivissä tarkoitettujen räjähdystarvikkeiden kuljetusta yhteisössä. Artiklan 3 kohdassa säädetään erityisesti, että räjähdystarvikkeiden kuljetuksen toteuttamiseksi ostajan, joka on niiden vastaanottaja, on saatava sitä varten kuljetuslupa määräpaikan toimivaltaiselta viranomaiselta. Toimivaltainen viranomainen tarkastaa, että vastaanottajalla on oikeudellinen kelpoisuus hankkia räjähdystarvikkeita ja että tällä on tarvittavat toimi- ja käyttöluvat. Jos toimivaltainen viranomainen antaa luvan kuljetukseen, "viranomaisen on luovutettava vastaanottajalle kuljetuslupaa koskeva asiakirja, jossa on kaikki 7 kohdassa tarkoitetut tiedot" (9 artiklan 5 kohta).

Jos erityisiä käyttövarmuusvaatimuksia ei ole, jäsenvaltio voi antaa luvan räjähdystarvikkeiden kuljetukseen valtionsa alueella tai alueensa osalla siten, että asiassa ei ole toimitettava tietoja etukäteen. Määräpaikan toimivaltainen viranomainen "antaa silloin kuljetusluvan, joka on voimassa tietyn ajan" (9 artiklan 6 kohta).

3. Direktiivissä säädetään lupajärjestelmästä myös ampumatarvikkeiden kuljettamiseen jäsenvaltiosta toiseen (10 artikla ja sitä seuraavat artiklat). Luvan antaa tässä tapauksessa se jäsenvaltio, jossa ampumatarvikkeet ovat.

10 artiklan 3 kohdassa säädetään näin: "Jokainen jäsenvaltio voi myöntää asekauppiaille oikeuden toteuttaa ampumatarvikkeiden kuljetuksia omalta alueeltaan toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneelle asekauppiaalle ilman 2 kohdassa tarkoitettua ennakkolupaa. Jäsenvaltio myöntää tähän tarkoitukseen luvan, joka on voimassa kolmen vuoden ajan ja joka voidaan koska

* — Alkuperäinen kieli: italia.
1 — EYVL L 121, s. 20.

tahansa keskeyttää tai peruuttaa perustellulla päätöksellä." Artiklan 4 kohdassa todetaan lisäksi, että "jokainen jäsenvaltio toimittaa muille jäsenvaltioille luettelon ampumatarvikkeista, joiden osalta sen alueelle voidaan myöntää kuljetuslupa ilman ennakkosuostumusta".

4. Direktiivin 11 artiklassa säädetään, että poiketen siitä, mitä 9 ja 10 artiklassa säädetään, jäsenvaltio voi toteuttaa "kun tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvien räjähdystarvikkeiden tai ampumatarvikkeiden laiton hallussapito tai käyttö aiheuttaa vakavaa uhkaa tai seurauksia käyttövarmuudelle, — — kaikki tarvittavat toimenpiteet räjähdystarvikkeiden tai ampumatarvikkeiden kuljetusten osalta tämän laittoman hallussapidon tai käytön estämiseksi".

Direktiivin 12 artiklan mukaisesti jäsenvaltioiden on direktiivin soveltamiseksi perustettava "verkkoja tietojen vaihtamiseksi". [2]

Lisäksi direktiivin 13 artiklassa säädetään, että komissiota avustava neuvoa-antava komitea, joka muodostuu jäsenvaltioiden edustajista ja jonka puheenjohtajana on komission edustaja, tutkii direktiivin soveltamista koskevat kysymykset.

2 — Direktiivin 14 artiklassa säädetään lisäksi, että jäsenvaltioiden "on pidettävä muiden jäsenvaltioiden ja komission käytettävissä ajan tasalla olevia tietoja räjähdystarvikealan yrityksistä, joilla on — — toimi- tai käyttölupa".

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

5. Jäsenvaltioiden oli määrä saattaa 9, 10, 11, 12, 13 ja 14 artiklan noudattamisen edellyttämät säännökset voimaan 30.9.1993 mennessä ja ilmoittaa tästä komissiolle (direktiivin 19 artikla).

Kun komissio ei määräajan päätyttyä ollut saanut Ranskan hallitukselta kyseistä ilmoitusta, komissio lähetti sille 13.4.1994 päivätyn virallisen huomautuksen, jossa se katsoi, että Ranska oli laiminlyönyt velvoitteensa antaa direktiivin täytäntöönpanon edellyttämät säännökset, ja pyysi siltä lisätietoja asiasta.

Ranskan hallitus vastasi 4.7.1994 päivätyllä kirjeellä, että siviilikäyttöön tarkoitettuja räjähdystarvikkeita koskeva täytäntöönpanoasetus julkaistaan syksyllä 1995.

Ranskan hallitus toimitti 26.11.1996 komissiolle 26.11.1996 annetun asetuksen nro 96-1046, [3] jolla saatettiin osaksi kansallista oikeusjärjestystä ne direktiivin säännökset, jotka koskevat räjähdystarvikkeiden markkinoille saattamista, vaatimustenmukaisuuden valvontaa ja EY-merkintää sekä tätä merkintää koskevien sääntöjen rikkomisesta määrättäviä seuraamuksia.

3 — JORF 5.12.1996, s. 17695.

Komissio kuitenkin katsoi, ettei asetuksella ollut pantu täytäntöön muita direktiivin säännöksiä, nimittäin niitä, jotka koskevat räjähdys- ja ampumatarvikkeiden kuljetusta yhteisössä (9, 10 ja 11 artikla) sekä tietojen vaihtoon liittyvää velvoitetta (12 ja 14 artikla).

Koska Ranskan viranomaiset eivät olleet ilmoittaneet komissiolle näiden muiden säännösten saattamisesta osaksi kansallista oikeusjärjestystä, komissio antoi 30.4.1997 perustamissopimuksen 169 artiklan mukaisen perustellun lausunnon, jonka se toimitti Ranskan viranomaisille.

6. Koska perusteltuun lausuntoon ei vastattu, komissio nosti kanteen, jossa yhteisöjen tuomioistuinta vaaditaan toteamaan, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut perustamissopimuksen mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole säädetyssä määräajassa toteuttanut direktiivin 9, 10, 11, 12 ja 14 artiklan noudattamisen edellyttämiä toimenpiteitä.

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

7. Ranskan hallitus kiistää komission vaatimukset ja esittää, että ampumatarvikkeiden osalta merkitykselliset direktiivin säännökset on pantu täytäntöön, ja toteaa räjähdystarvikkeiden osalta, että sillä oli objektiivisia vaikeuksia, jotka estivät direktiivin 9 artiklaan sisältyvien säännösten täytäntöönpanon.

Ranskan hallitus väittää ensin mainitun väitteen osalta, että direktiivin 10 artiklan ampumatarvikkeiden kuljetuksia koskevat säännökset on saatettu osaksi kansallista oikeusjärjestystä décret n° 95-589, du 6 mai 1995, relatif à l'application du décret du 18 avril 1939 fixant le régime des matériels de guerre, armes et munitions -nimisen säädöksen (sotatarvikkeita, aseita ja ampumatarvikkeita koskevasta sääntelystä 18.4.1939 annetun asetuksen täytäntöönpanosta 6.5.1995 annettu asetus nro 95-589) V osastolla [4] (erityisesti V osaston 2 jakson 92, 93 ja 94 §:llä). Asetuksen nro 95-589 95 §:ssä viitataan ennakkolupien myöntämisedellytysten määrittämisen ja tähän liittyvien poikkeusten osalta täytäntöönpanopäätökseen.

Asetuksen nro 95-589 101 §:ssä säädetään direktiivin 12 artiklan säännösten mukaisesti, että kun edellä mainittu täytäntöönpanopäätös on tehty, tulliasioista vastaavan ministerin on toimitettava direktiivin 9 ja 10 artiklan soveltamista koskevat tiedot kaikille asianomaisille jäsenvaltioille.

Ranskan hallitus toimitti ensimmäisen vastauskirjelmänsä mukana ehdotuksen täytäntöönpanopäätökseksi ja ilmoitti lisäksi suullisen käsittelyn aikana, että tämä hallituksen 25.5.1999 hyväksymä ehdotus oli julkaistu 4.6.1999 JORF:ssa ja että sitä sovelletaan 15.6.1999 alkaen.

4 — JORF 7.5.1995, s. 7458.

Ranskan hallituksen mukaan direktiivin 11 artikla on pantu täytäntöön asetuksen nro 95-589 80 §:llä, jossa tulliasioista vastaavalle ministerille annetaan toimivalta toteuttaa tarvittavat toimenpiteet silloin, kun räjähdys- tai ampumatarvikkeiden laiton hallussapito tai käyttö aiheuttaa vakavaa uhkaa tai seurauksia yleiselle järjestykselle.

Ranskan hallitus korostaa, ettei se jättänyt toimimatta havaitessaan edellä mainitut vaikeudet. Ranskan valtuuskunta nimittäin ehdotti direktiivin 13 artiklan nojalla perustetun neuvoa-antavan komitean kokouksissa, jotka pidettiin 6.12.1996 ja 23.4.1998, että räjähdystarvikkeille otettaisiin käyttöön yhdenmukaistettu kuljetusasiakirja. Huhtikuussa 1998 pidetyn kokouksen pöytäkirjasta käy Ranskan hallituksen mukaan ilmi, että yhdenmukaistettua asiakirjaa koskevasta ehdotuksesta oli määrä äänestää komiteassa, minkä jälkeen komission piti tehdä siitä päätös. Ranskan hallitus korostaa, että tähän mennessä asiasta ei ole äänestetty eikä komission päätöstä ole tehty.

8. Ranskan hallitus ei kiistä räjähdystarvikkeiden kuljetukseen liittyvien täytäntöönpanotoimenpiteiden osalta sitä, että direktiivin 9 ja 11 artiklaa ei ole saatettu osaksi kansallista oikeusjärjestystä. Se kuitenkin huomauttaa, että sillä oli 9 artiklan säännösten täytäntöönpanossa objektiivisia vaikeuksia. Se korostaa etenkin, että 9 artiklan täytäntöönpano on hyödytöntä ja luonteeltaan väliaikaista, jollei samalla oteta käyttöön yhdenmukaistettua asiakirjaa, joka kelpaa kuljetusluvaksi. Nykyisin Ranskaan suuntautuvissa räjähdystarvikkeiden kuljetuksissa toisen jäsenvaltion viranomaiset voivat nimittäin kieltäytyä pitämästä Ranskan antamaa lupaa pätevänä muun muassa siksi, että asiakirjan oikeudellinen muoto vaihtelee tällä hetkellä hyvin paljon maasta toiseen. Ranskan hallitus korostaa, että Ranskasta toiseen jäsenvaltioon suuntautuvissa kuljetuksissa direktiivin mukainen nykyinen järjestelmä ei ole toimiva, koska kaikki jäsenvaltiot eivät ole panneet direktiiviä täytäntöön, vaikka he olisivat velvollisia tekemään niin (mikä Ranskan hallituksen mukaan johtuu edellä mainituista objektiivisista vaikeuksista), ja toteaa, että komission olisi tehtävä päätös, jolla yhdenmukaistettu asiakirja tehdään pakolliseksi.

Ranskan hallituksen mukaan se, ettei direktiiviä pantu täytäntöön räjähdystarvikkeiden kuljetuksen osalta, johtui siis direktiivin säännösten sekavuudesta ja epätarkkuudesta. Nämä puutteet ovat pitkälti komission syytä, koska se ei tähän mennessä ole toteuttanut 13 artiklassa säädettyjä direktiivin soveltamista koskevia toimenpiteitä, mikä käy ilmi myös komitean pöytäkirjasta.

9. Komissio katsoo, ettei direktiivi sisällä tällaista velvoitetta. Sen 9 artiklassa ei nimittäin millään tavalla vaadita sellaisen yhdenmukaistetun asiakirjan käyttöönottoa, joka kelpaisi kuljetuslupana, eikä tätä myöskään aseteta 9 artiklan täytäntöönpanon edellytykseksi.

Komissio toteaa lisäksi, että päinvastoin kuin Ranskan hallitus väittää, direktiivin säännökset ovat riittävän täsmällisiä, ja vaikka näin ei olisi, direktiivin säännösten epätarkkuuksilla ei joka tapauksessa voida perustella sitä, että jäsenvaltio on jättänyt täyttämättä perustamissopimuksen mukaiset velvoitteensa. Komissio huomauttaa myös, ettei jäsenvaltio voi perustella omaa laiminlyöntiään sillä, että direktiivin täytäntöönpano on mahdollisesti viivästynyt muissakin jäsenvaltioissa.

10. Komissio toteaa ensinnäkin ampumatarvikkeita koskevista direktiivin säännöksistä, ettei sille ole ilmoitettu asetuksesta nro 95-589, josta se sai tietää vasta oikeudenkäyntimenettelyn aikana, ja että tässä asiassa on rikottu direktiivin 19 artiklassa säädettyä ilmoitusvelvoitetta. Lisäksi komissio huomautti suullisen menettelyn aikana, ettei sille ole vielä muodollisesti ilmoitettu kyseisen asetuksen täytäntöönpanopäätöksestä.

Lyhyesti sanottuna komission mielestä on kiistatonta ainakin se, että Ranskan valtio ei perustellussa lausunnossa asetettuun määräaikaan mennessä ollut saanut päätökseen ampumatarvikkeita koskevien säännösten eikä varsinkaan direktiivin 10 ja 12 artiklan säännösten täytäntöönpanoa.

Jäsenyysvelvoitteiden laiminlyönti

11. Aluksi on todettava, että tämän riitaasian käsittelyssä ei oteta huomioon kanneperustetta, joka liittyy direktiivin 14 artiklan täytäntöönpanon laiminlyöntiin tietojen toimittamisessa toimi- tai käyttöluvan omaavista räjähdystarvikealan yrityksistä, koska komissio on ilmoittanut vastauskirjelmässään luopuvansa tästä kanneperusteesta Ranskan hallituksen ilmoitettua 10.2.1998 tehdystä täytäntönpanoasetuksesta (JORF 14.3.1998, s. 3837). [5]

12. Siihen Ranskan valtion jäsenyysvelvoitteiden laiminlyöntiin, joka vielä on oikeudenkäynnin kohteena ja josta yhteisöjen tuomioistuimen on siis päätettävä, sisältyy pääasiassa kaksi näkökohtaa: ensimmäinen on räjähdystarvikkeiden kuljetusta koskevien direktiivin säännösten (9, 11 ja 12 artiklan) täytäntöönpanon laiminlyönti ja toinen ampumatarvikkeiden kuljetusta koskevien direktiivin säännösten (10, 11 ja 12 artiklan) täytäntöönpanon laiminlyönti.

Räjähdystarvikkeiden kuljetukseen liittyvien säännösten täytäntöönpanon laiminlyönti

13. Ensimmäisestä osasta totean heti aluksi, että Ranskan hallituksen esittämiä perusteluja, joiden nojalla se jätti pane-

5 — Ranskan hallitus toimitti mainitun asetuksen vastauskirjelmänsä mukana.

matta täytäntöön direktiivin säännöksiä, ei voida hyväksyä.

On nimittäin katsottava, että se, ettei direktiivi ole riittävän täsmällinen komission jätettyä toteuttamatta asiaankuuluvat soveltamisperusteet, joiden ansiosta voitaisiin päästä lähinnä yhdenmukaistetun asiakirjan käyttöönottoon lupien antamisessa, ei poista velvoitetta panna direktiivi täytäntöön tätä varten asetetussa määräajassa.

Tässä yhteydessä on ennen kaikkea huomattava, että yhdenmukaistetun asiakirjan käyttöönottoa ei mainita lainkaan direktiivissä. Se tosiseikka, että neuvoa-antavassa komiteassa korostettiin moneen kertaan tarvetta ottaa käyttöön tällainen asiakirja ja että komissio itsekin totesi samoin, ei voi poistaa direktiivin 9 artiklan täytäntöönpanovelvoitetta. Riittää, kun palautetaan mieleen, että yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön [6] mukaan sellaisia kannanottoja, jotka merkitään neuvoston kokouksen pöytäkirjaan annettaessa tiettyä johdetun oikeuden säännöstä, ei voida ottaa huomioon annettua säännöstä tulkittaessa, jos kyseisen säännöksen tekstissä ei ole lainkaan viittauksia kannanoton sisältöön, jolla ei näin ollen ole oikeudellista merkitystä. Sitä suuremmalla syyllä direktiivin nojalla perustetun komitean pöytäkirjassa olevat kannanotot on saman logiikan mukaan jätettävä huomiotta kyseisen komitean lausuntoja tulkittaessa.

Lisäksi katson, että päinvastoin kuin Ranskan hallitus näyttää väittävän, 13 artiklan tekstissä ei viitata millään tavalla siihen, että komissiolla olisi velvollisuus toteuttaa tällainen toimenpide. Artiklassa asetetaan komissiolle ainoastaan yleinen velvollisuus tehdä komitealle "ehdotus tarvittavista toimenpiteistä" direktiivin soveltamiseksi, minkä jälkeen komitea antaa ehdotuksesta lausuntonsa, sekä samaten yleinen velvollisuus päättää toimenpiteistä, joita "sovelletaan välittömästi".

14. Monesta syystä ei myöskään voida hyväksyä Ranskan hallituksen väitettä, jonka mukaan direktiivin 9 artiklan jättäminen panematta täytäntöön on joka tapauksessa perusteltua, koska muutkaan

6 — Asia C-292/89, Antonissen, tuomio 26.2.1991 (Kok. 1991, s. I-745, 18 kohta; Kok. Ep. XI, s. 67). Ks. analogisesti myös yhdistetyt asiat C-197/94 ja C-252/94, Bautiaa ja Société française maritime, tuomio 13.2.1996 (Kok. 1996, s. I-505, 47 kohta) sekä asia C-329/95, VAG Sverige, tuomio 29.5.1997 (Kok. 1997, s. I-2675, 23 kohta).

jäsenvaltiot eivät ole panneet sitä täytäntöön.

Tämä väite ei ensinnäkään perustu varmoihin tietoihin. Asiakirjojen perusteella tilanne näyttäisi olevan pikemminkin päinvastainen. Komission edustajien suullisessa menettelyssä esittämien huomautusten mukaan kaikki muut jäsenvaltiot ovat saattaneet direktiivin osaksi kansallista oikeusjärjestystään, 9 artiklan säännökset mukaan luettuina.

Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan voidaan todeta seuraavaa: " — — jäsenvaltio ei voi perustella perustamissopimuksen mukaisten velvoitteidensa laiminlyöntiä sillä, etteivät muutkaan jäsenvaltiot ole noudattaneet eivätkä edelleenkään noudata velvoitteitaan. Jäsenvaltiot eivät nimittäin voi perustamissopimuksessa vahvistetussa yhteisön oikeusjärjestyksessä asettaa vastavuoroisuutta yhteisön oikeuden täytäntöönpanon edellytykseksi." [7]

15. Seuraavaksi on vielä tutkittava, voidaanko Ranskalla 9 artiklan täytäntöönpanossa olleita käytännön vaikeuksia yleisesti ottaen pitää oikeuttamisperusteena sellaiselle jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämiselle, josta Ranskan valtiota syytetään.

Esitetty argumentti ei ole perusteltu. Riittää, kun muistetaan yhteisöjen tuomioistuimen vahvistaneen moneen kertaan, että "jäsenvaltio ei saa yksipuolisesti jättää noudattamatta velvoitteitaan yhteisön säädöksen täytäntöönpanovaiheessa ilmaantuvien soveltamisvaikeuksien takia". [8]

16. Nämä huomautukset pätevät etenkin silloin, kun yhteisön institutionaalinen järjestelmä tai kyseisellä säännöksellä luotu rakenne tarjoaa "asianomaiselle jäsenvaltiolle tarvittavat keinot sen varmistamiseksi, että sen vaikeudet otetaan asianmukaisesti huomioon edellyttäen, että yhteismarkkinoiden periaatteita ja muiden jäsenvaltioiden oikeutettuja intressejä noudatetaan". [9]

Tämä pätee käsiteltävänä olevaan tapaukseen, onhan direktiivin 13 artiklassa tarkoitetun neuvoa-antavan komitean tehtävänä nimenomaan käsitellä direktiivin soveltamiseen liittyviä kysymyksiä. Juuri tässä komiteassa päätettiin ottaa käyttöön

7 — Asia C-146/89, komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, tuomio 9.7.1991 (Kok. 1991, s. I-3533). Ks. myös asia 52/75, komissio v. Italia, tuomio 26.2.1976 (Kok. 1976, s. 277; Kok. Ep. III, s. 45).

8 — Asia 128/78, komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, tuomio 7.2.1979 (Kok. 1979, s. 419, 10 kohta). Ks. myös asia C-236/88, komissio v. Ranska, tuomio 12.7.1990 (Kok. 1990, s. I-3163, 17 kohta; Kok. Ep. X, s. 489).

9 — Edellä alaviitteessä 8 mainittu asia komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, tuomion 10 kohta.

yhdenmukaistettu asiakirja helpottamaan 9 artiklassa tarkoitettua menettelyä.

Tästä ei kuitenkaan voida tehdä sellaista johtopäätöstä, että artikla sinänsä olisi epäselvä ja että sitä voitaisiin soveltaa valtionsisäisessä oikeudessa ilman edellä mainittuja soveltamista koskevia toimenpiteitäkin. Osoittaahan tämän jo se seikka, että kaikki jäsenvaltiot ovat Ranskan valtiota lukuun ottamatta saattaneet kyseisen säännöksen osaksi kansallista oikeusjärjestystään.

Lisäksi on syytä huomauttaa, että kuten yhteisöjen tuomioistuin on todennut asiassa 306/84, komissio vastaan Belgia, 12.2.1987 antamassaan tuomiossa,[10] se tosiseikka, että Ranskan valtio on ehdottanut säännöksen muuttamista tai täydentämistä yhdenmukaisen asiakirjan käyttöönotolla ja että komissio on sitoutunut esittämään siitä ehdotuksen, ei poista jäsenyysvelvoitteen laiminlyöntiä.

On myös aiheellista kerrata, että yhteisöjen tuomioistuimen mukaan "se seikka, että yhteisön toimielimet tekevät muutoksia direktiiveihin, ei riitä vapauttamaan jäsenvaltioita velvoitteesta noudattaa niitä säädetyssä määräajassa".[11]

17. Tästä seuraa, että vaikeudet, joihin Ranskan hallitus vetoaa, eivät oikeuta yhteisön oikeudessa sille asetettujen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä.

Ampumatarvikkeiden kuljetukseen liittyvien säännösten täytäntöönpanon laiminlyönti

18. Tässä yhteydessä on ennen kaikkea muistettava, että Ranskan hallitus ilmoitti vasta suullisen menettelyn aikana 25.5.1999 annetusta asetuksen nro 95-589[12] täytäntöönpanoasetuksesta.

19. Se seikka, että ampumatarvikkeiden kuljetusta koskevien säännösten saattaminen osaksi kansallista oikeusjärjestystä viimeisteltiin tällä asetuksella, ei voi vaikuttaa oikeudenkäyntiasian ratkaisuun. Laiminlyönti nimittäin määräytyy — myös ajallisesti — perustellussa lausunnossa vahvistetun määräajan mukaan, ja vaikka velvoitteet olisi myöhemmin täytetty joko

10 — Asia 306/84, Kok. 1987, s. 675, 7 kohta.

11 — Asia C-182/94, komissio v. Italia, tuomio 1.6.1995 (Kok. 1995, s. I-1465, 6 kohta). Ks. myös asia C-344/96, komissio v. Saksa, tuomio 12.3.1998 (Kok. 1998, s. I-1165, 9 kohta).

12 — Kerrattakoon, että asetuksen nro 95-589 teksti toimitettiin komissiolle vasta Ranskan hallituksen vastauskirjelmän mukana.

ennen kanteen nostamista tai asiaa koskevan oikeudenkäyntimenettelyn aikana, kanteen perustana oleva intressi säilyy edelleen, ellei komissio päätä luopua kanteesta, mitä se ei ainakaan tämän kohdan osalta ole tehnyt. [13]

20. Voidaan vain todeta, että Ranskan valtio ei kyseiseen määräaikaan mennessä ollut vielä toteuttanut direktiivin täytäntöönpanon edellyttämiä toimenpiteitä, jotka nyt sisältyvät edellä mainittuun asetukseen. Koska direktiivin 10 ja 11 artiklaan liittyvien säännösten soveltaminen edellytti nimenomaan edellä mainitun täytäntöönpanoasetuksen antamista, tätä asetusta ei suinkaan voida pitää sellaisena lainsäädäntötoimena, jolla nämä artiklat voidaan panna täydellisesti ja täsmällisesti täytäntöön. [14] Tätä väitettä tukee yhteisöjen tuomioistuimen asiassa komissio vastaan Belgia 18.12.1997 antama tuomio, [15] jonka mukaan kansallisen lain, joka ei sisällä ainoatakaan aineellisoikeudellista säännöstä direktiivin saattamisesta osaksi kansallista oikeusjärjestystä vaan jossa rajoitutaan oikeuttamaan viranomaiset antamaan myöhemmin tarpeelliset aineellisoikeudelliset säännökset, ei voida katsoa merkinneen direktiivin täysimääräistä ja täsmällistä saattamista osaksi kansallista oikeusjärjestystä.

21. Jopa siinä tapauksessa, että komissio aikoisi luopua tätä seikkaa, nimittäin ampumatarvikkeiden kuljetukseen liittyvien säännösten täytäntöönpanon laiminlyöntiä, koskevasta kanteen kohdasta, räjähdystarvikkeiden kuljetukseen liittyvien säännösten on joka tapauksessa näytetty jääneen panematta täytäntöön, eikä niiden täytäntöönpanon laiminlyöntiä voida pitää perusteltuna. Ei siis ole epäilystä, etteikö Ranskan valtio olisi rikkonut EY:n perustamissopimuksen 189 artiklan (josta on tullut EY 249 artikla) ja direktiivin mukaisia velvoitteitaan. Kuten tiedämme, direktiivi velvoittaa saavutettavaan tulokseen nähden jokaista jäsenvaltiota, eikä voida sallia, että kyseiset jäsenvaltiot saavat tämän tuloksen aikaan vain osittain. [16]

Oikeudenkäyntikulut

22. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujen korvaamista, Ranskan tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

13 — Ks. asia 283/86, komissio v. Belgia, tuomio 21.6.1988 (Kok. 1988, s. 3271, 6 kohta) ja asia 291/84, komissio v. Alankomaat, tuomio 17.9.1987 (Kok. 1987, s. 3483). Tuomioistuin on myös todennut, että vaikka jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen loppuisi myöhemmin, kanneoikeuden perustana oleva intressi säilyy siltä osin kuin se muodostaa perustan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen takia jäsenvaltiolle mahdollisesti muita jäsenvaltioita tai yhteisöä tai yksittäisiä henkilöitä kohtaan syntyvälle vastuulle (asia C-287/87, komissio v. Kreikka, tuomio 18.1.1990, Kok. 1990, s. I-125).

14 — Edellä mainitun asetuksen 80 §:llä, jolla direktiivin 11 artikla pantiin täytäntöön, on käytännön merkitystä vasta silloin, kun 10 artiklan säännökset tulevat voimaan, vaikka kyseinen pykälä ei muodollisesti näytä edellyttävän täytäntöönpanoasetuksen antamista.

15 — Asia C-263/96, Kok. 1997, s. I-7453, 26 kohta. Ks. myös asia C-131/88, komissio v. Saksa, tuomio 28.2.1991 (Kok. 1991, s. I-825).

16 — Ks. asiassa C-409/97, komissio v. Luxemburg, 1.10.1998 esittämäni ratkaisuehdotus (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

Ratkaisuehdotus

Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

— toteaa, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut EY:n perustamissopimuksen mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut säädetyssä määräajassa siviilikäyttöön tarkoitettujen räjähdystarvikkeiden markkinoille saattamista ja valvontaa koskevien säännösten yhdenmukaistamisesta 5 päivänä huhtikuuta 1993 annetun neuvoston direktiivin 93/15/ETY 9, 10, 11 ja 12 artiklan noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä

— velvoittaa Ranskan valtion korvaamaan oikeudenkäyntikulut.